

Türk dünyası liderini ve Başbuğu'nu kaybetmenin üzüntüsü içerisindeyiz. Onun vefatı ile Türkiye'de liderler dönemi de son bulur. Artık Başbuğ Türkeş yaşamıyor. Ancak eserleri, öğretisi ve ideolojisi her geçen gün güçlenerek yarınlara taşınacaktır. Geride bıraktığı milyonlar onu ve öğretisini ebediyete kadar götürmeye karardır. Bu da Başbuğ Türkeş'i ölümsüzler arasına katmaya yeter.

Onu kaybetmenin acısını yüreklerimizde duyuyoruz. Fakat Türk milliyetçiliğini geleceğe taşıyacak Ülkücü gençlerin kararlılığı, sevgisi ve inançlara olan bağlılığı, bizleri Başbuğsuz bir Türkiye mutsuzluğunu yaşamamızı engeller. Başbuğsuz günlerde ki bu yalnızlığımızı bizlere unutturur.

Türk milletine ve Türk dünyasına bu kayıp nedeni ile, başsağlığı dilerken onun öğretisini şelaleştiren genç kuşakların milyonları bulan görüntüsü, bizim bu büyük acımızı hafifletir. Yeni Türkeşler yaratacak bir zeminin miras olarak bırakılması, duyduğumuz üzüntüyü tahammül edilir hale getirir.

Onunla ilgili ilk çarpıcı bilgiyi aldığım günü hatırlarım. İhtilal sonrasında İstanbul'da yaptığı basın toplantısına katılan Anadolu Ajansı muhabiri çok yakın arkadaşım rahmetli Barbaros Baykara'dan, Türkeş'i tanıdım. Baykara ondan çok etkilenmişti. O sıralarda bizlerde 27 Mayıs ihtilalinin efsanevi Albayı Türkeş'i çok merak ediyorduk. İhtilalin ilk bildirisini okuyan gür ve güven verici sesin sahibini görmek ve tanımak istiyorduk. Öyle ki ihtilal, Türkeş'in gölgesinde kalmıştı. Rahmetli Barbaros, basın toplantısında tanıştığı Türkeş'i anlata anlata bitiremiyordu. Türk milliyetçiliğinin Başbuğu sadece fikriyatı ve gizemli coşkusu ile değil insanın içini okuyan keskin bakışları ile de basın mensuplarını büyülemişti. Baykara söyledikleri ile sanki ikinci bir Atatürk tanımını sergilemişti. Bir başka işe gidip bu toplantıya katılamadığım için uzun süre üzölmüşümdür.

Rahmetli Türkeş'le çok sonraları CKMP'nin İstanbul-Cağaloğlu'nda yaptığı bir toplantıda tanışıp, görüşme imkanını bulmuştum. Daha sonra Türkeş ve beraberindekiler, Çemberlitaş sinemalarının üst salonunda yapılan ilk kongresine yürüyerek gitmişlerdi. Yol boyunca Ülkücü gençlerden oluşan iki taraflı kordon, ilk defa İstanbul halkına

"Biz de varız" mesajını vermişti. Aşırı Sol'un ve komünistlerin ülkeyi Sovyetleştirme ihanetine karşı bilekli-yürekli Türk milliyetçiliği ülkenin solcu, komünist anarşistine "DUR" diyordu. Milletin gönlünü çelmek yerine, süngü dürtmesi ile iktidar koltuğuna alışımsı CHP'nin desteğinde azgınlaşan Sol'un yıkıcılığı, ve kan dökücülüğüne karşı Türk milliyetçiliği de Başbuğ Türkeş'te bütünleşerek "Yeter" diyordu. O Türk milliyetçiliğinin en büyük ümidi haline geliyordu. Rahmetli Başbuğun bir talihsizliği de daha doğrusu rakiplerinin seviyesizliği nedeni ile sık sık iftiralara ve asılsız yakıştırmalara muhatap olmasıdır. Komünizmle mücadelesinde ortaya koyduğu yüksek performans, nedeni ile çılgına dönen solcusu, vatan-millet kundakçısı, ihanet vataniye takımı, bugün olduğu gibi o günlerde de Türk milliyetçiliğini düşman bellemiş, CHP'nin öncülüğünde ve koruması altında Türkeş'in kişiliğinde "Türk milliyetçiliği"ni saldırmayı "ilericilik" ya da "çağdaşlık" etiketi altında yutturmaya çalışıyordu.

Ancak yıllardır Türk milletinin kandırmaya yönelik, iftira ve asılsız yakıştırma kampanyalarının hiçbir işe yaramadığının belgesi onun milyonların elleri üzerinde ebedi istiratgâhına verilmesi olmuştur. Ankara Ankara olalı böyle bir günü Atatürk'ten sonra Türkeş'le yaşadı.

Nasıl ki bugün basın, tekelci, Batı yalakcısı işbirlikçi sermayenin hükümranlığındadır. O günlerde de Babıali millete değil, "ŞER" güçlerle işbirliğine eğilimli CHP'nin amigoluğunu yapar. Ayrıca Sağ basında DP iktidarına son veren ihtilalin güçlü albayına pek güvenmez.

CHP'nin tezgahladığı ve İnönücü MGK'lı üyelerin başrol oynadığı bir oyunla Türkeş ile arkadaşları yalnızlığa itilir. Fakat o buna rağmen, hak bildiği yolda ödünsüz mücadelesini sürdürecektir.

Hatırlarım. Türkeş sürgünden Türkiye'ye yeni dönmüştür. Siyasete atılacaktır. O sıralarda Tek Gıda-İş Sendikası'nın Genel Başkanı rahmetli İbrahim Denizcier, yakın arkadaşları ile birlikte yapacağı Karadeniz gezisine beni de davet etmiştir. Tercüman Gazetesi muhabiri olarak, o zamanlar federasyon statüsündeki örgütün Türkiye çapında bir sendika haline getirilmesi çalışmalarını yazacaktım. Bu gezi de benim için en hoş sürpriz. Türkiye'nin ilk kadın sendikacısı Dervişe KOÇ'la tanışmam olmuştur. Sözü geçen işçi kuruluşunun Bandırma Şubesi Başkanlığı'nı yapan Dervişe Hanım Albay Türkeş'in kızkardeşidir.

Gezi boyunca onun anlattıkları ile Türkeş'i daha iyi tanıma imkanı buldum. Başbuğ hakkında uydurulan iğrenç yakıştırmalara ve iftiralara karşı isyan ettim.

Daha sonra gazeteci olarak Siyasetçi Türkeş'le ve de Başbakan Yardımcısı Türkeş'le konuşmalar ve röportajlar yapmışımdır. Onun işçilere bakışını her zaman samimi bulmuşumdur. Üstelik sosyal demokrat ve solcu geçinen siyasi liderlerin işçilere ve de sendikalara yaklaşımı onlardan oy çalmak olduğu halde Türkeş samimi bir sosyal adaletçi kimliğini sürdürmüştür.

Üstelik kız kardeşi 25 yıl boyunca sendikacı olan başka bir siyasi liderde yoktur. Kaldı ki "9 IŞIK DOKTRİNİN"de işçileri çalıştıkları fabrikalara ortak yapan bir görüşü savunan Türkeş gerçek bir sosyal adalet savunucusudur. Türkeş, mücadelesinin her anında çalışmaların hakkını koruyup, geliştirilmesini de itici bir güç olarak, "sosyal adaletçi" yanını ortaya koymuştur. Türk milleti pek çok hasleti ile örnek olan büyük bir evladını kaybetmiştir. Bu bakımdan acımız büyüktür. Onu sevenlere inananlara ve ailesine yeniden başsağlığı diliyoruz.

REFİK SÖNMEZSOY

10 NİSAN 1997 - ORTADOĞU GAZETESİ